

Simon Gosnik

Včasih je treba samo počakati, da se luči prižgejo nazaj

Med nekaterimi filmarji prevladuje mnenje, da mora biti vsak posneti frejm kot vrhunska fotografija, ki jo lahko natisneš in obesiš na steno. Sam stvari vidim drugače; gibanje in transformacija kadra sta bistveni komponenti, ko razmišljam o vizualizaciji zgodbe. Fluidnost filma je težko ujeti v en frejm, pa čeprav je lahko ta vizualna poslastica. In ravno zato mi je bilo težko izbrati najljubšega, najbolj vsečnega, ker si res težko predstavljam film kot statično sliko.

S tem v mislih sem začel tudi priprave na snemanje kratkega filma **Strah** režiserja Dejana Baboska. Film govori o tem, kako hitro lahko strah in propaganda vplivata na mišljenje mladega fanta, ki se v svoji jezi in obupu obrne k neonacizmu. Odločila sva se, da bo imel film momente dolgih dinamično gibajočih neprekinjenih kadrov, s čimer bi dosegli občutek, da gledalec ne more pogledati stran od grozot na ekranu. Ker smo film ustvarjali z majhnim proračunom, je bilo potrebnih veliko razmislekov, kako doseči to dinamiko kljub omejitvam.

Ker sem začel in nato večino kariere preživel v nizkoprorračunski filmih, so mi te omejitve vedno zabaven izziv, odprejo mi neke nove ravni kreativnosti, ki me preprosto osrečujejo.

Frejm, ki sem ga izbral, je zadnji pred nenačrtovano dvosekundno trdo temo v dolgem in kompleksnem kadru. Snemali smo nočni prizor za film **Strah** v podhodu v Šiški, in ker se kader premakne iz bližnjega plana na širokega, ki pokriva ves podhod, sem se odločil, da uporabim samo obstoječe neonske luči na stropu. Ker je bil to zadnji kader nočnega snemanja, se nam je že mudilo, saj so luči v podhodu programirane tako, da se prižgejo ob določeni uri. Vedeli smo, da tvegamo: mogoče imamo čas še za en poskus, da nam uspe posneti ta dolgi, dinamični in kompleksni kader. In seveda se je zgodilo; glavni junak odpre cigaretnico, vzame cigareto, si jo da v usta in ... tema. Še danes ne vem, kako to, da nihče ni zakričal stop, da noben igralec ni prekinil igre, da noben član ekipe ni glasno preklel luči. In da sem jaz ostal za kamero popolnoma neprizadet in snemal dalje, kot da se ni zgodilo nič.

Čez dve sekundi so se luči prižgale nazaj, ker je malo pred našim zadnjim poskusom začelo deževati in je senzor svetlobe v podhodu povozil odločitev časovnika istih luči. Ko so se luči prižgale nazaj, smo kot v transu kader izpeljali do konca. In ta kader je danes v filmu.

Zaradi tega je to verjetno moj najljubši frejm, ker je vse kazalo, da bo zadnji pred katastrofo, a je po nekem magičnem naključju to postal frejm pred mojstrsko postavljenno temo, ki v resnici naredi kader nadpovprečen. Ampak te teme nisem postavil jaz, zgodila se je, poslana od bogov me danes opominja, da sem lahko ponižno hvaležen za naključne momente, ki prinesejo filmsko magijo. Obožujem te male trenutke.

Tiste teme ne moreš natisniti in obesiti na steno kot vrhunsko fotografijo. Ampak jaz jo nosim s seboj kot opomin, da se delčki filma včasih preprosto zgodijo, kljub vsemu načrtovanju, vsem pripravam, previdnostim in kontroli. In opominja me na to, da je včasih preprosto samo treba počakati, da se luči prižgejo nazaj.

Rubrika nastaja v sodelovanju z **Združenjem
filmskih snemalcev (ZFS)**.

